

Arrest

nr. 80 507 van 27 april 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 5 maart 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 januari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 26 maart 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat, E.VINOIS en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 8 september 2011, verklaart er zich op 13 september 2011 vluchteling.

1.2. Op 30 januari 2011 werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op 31 januari 2011 naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U zou over de Pakistaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Bowa Hassan, Punjab. U zou in het verleden voor het Pakistaanse leger gewerkt hebben. Na uw pensioen zou u enkele jaren als chauffeur in Koeweit gewerkt hebben. Na uw terugkeer naar Pakistan zou u als monteur in een garage te Karachi gewerkt hebben. Hier zou u in 2010 benaderd zijn door drie mannen. Zij wisten dat u

soldaat was. Ze waren van de Taliban en ze wilden dat u meeding. U zou een week bedenktijd gekregen hebben. Na een week werd u opnieuw benaderd door drie mannen. Ze zouden u gezegd hebben dat ze u de volgende dag zouden meenemen. U zou naar uw dorp in de Punjab vertrokken zijn. Hier zou de Taliban u enkele dagen later al gevonden hebben. U zou uw gezin naar uw schoonouders gestuurd hebben en u zou gevlucht zijn. Via Iran en Turkije zou u naar België gereisd zijn waar u op 13 september 2011 een asielaanvraag indiende. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u annex 12 (attest van verlies), een oud militair identiteitsbewijs en een oud rijbewijs voor.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat- generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, geloofwaardig te maken, en dit omwille van volgende redenen.

De verklaringen die u aflegde voor het CGVS verschilden immers substantieel met uw verklaringen zoals die werden vastgelegd in uw vragenlijst van het CGVS opgesteld door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en de verklaring van de DVZ. Hoewel deze vragenlijsten enkel een summiere verklaring bevatten, kan er van uitgegaan worden dat u de vragen naar waarheid beantwoordde. Ook werden deze verslagen u voorgelezen en u tekende ter akkoord.

Ten eerste verklaarde u voor het CGVS dat u Pakistan op **15 oktober 2010 verlaten** heeft, terwijl u voor de DVZ beweerde pas **begin 2011 vertrokken** te zijn (gehoorverslag CGVS p. 2, 4, Dienst Vreemdelingenzaken verklaring punt 35). Na confrontatie beweerde u het door de stress niet meer te weten; u kon geen exacte datum van vertrek bieden (gehoorverslag CGVS p. 4). Dat u geen exacte datum weet is geen excuus, u heeft immers zelf eerst een concrete datum van uw vertrek aangegeven (gehoorverslag CGVS p.2).

Ten tweede en wat betreft uw eerste ontmoeting met de Taliban, verklaarde u eerst dat ze u een eerste maal opzochten op **15 augustus 2010**, waarna u even later verklaarde dat het **een week voor deze datum** was (gehoorverslag CGVS p. 5). Voor de DVZ had u dan weer verklaard dat dit eerste bezoek plaatsvond in **oktober 2010** (vragenlijst CGVS, punt 3.5). Na confrontatie verklaarde u dat dit in de tiende maand had plaatsgevonden, op 15 oktober 2010. Hierop werd u er op gewezen dat u eerder had verklaard op deze datum Pakistan verlaten te hebben. Hierop verklaarde u dat u de Talibanleden een eerste keer zag een week voor u het land had verlaten, na die week zeiden ze u dat u de volgende dag moest meekomen. Echter **hierna beweerde u dat u na die week toch niet het land verlaten heeft, u verbleef nog een kleine twee weken in uw thuisdorp** (gehoorverslag CGVS p. 6). Ook beweerde u dat u vanuit uw thuisdorp nadat u uw gezin had weggestuurd, **naar Quetta en Taftan ging om meteen het land te verlaten** (gehoorverslag CGVS p. 6). Op de vragenlijst beweerde u dan weer dat u na het wegsturen van uw gezin **nog op verschillende andere plekken verbleef** en dat u pas na een telefoontje van uw vader het land heeft verlaten (DVZ- vragenlijst punt 3.5).

Ten derde beweerde u voor het CGVS dat **de Taliban u thuis in uw dorp kwam zoeken**, maar ze zouden u **daar nooit telefonisch bedreigd** hebben, daar ze wel uw adres, maar niet uw telefoonnummer hadden (gehoorverslag CGVS p. 7). Op de vragenlijst van de DVZ had u dan weer met **geen woord gerept over dit bezoek van de Taliban aan uw huis**, maar u verklaarde wel **dat u in uw dorp telefonisch bedreigd werd** (DVZ- vragenlijst punt 3.5). Het is overigens ook ongeloofwaardig dat de Taliban die bekend staan voor hun gewetenloosheid en die extreem harde acties (zelfmoordaanslagen, ontvoeringen, onthoofdingen,...) niet uit de weg gaan om hun doel te bereiken, iemand die ze voor hun organisatie willen hebben tot twee maal toe uitstel zouden geven. Hierdoor zouden ze immers al hun potentiële slachtoffers de kans geven om te vluchten.

Ten vierde verklaarde u dat u uw Pakistaanse identiteitskaart bij u had tijdens uw vlucht uit Pakistan naar België. U zou deze slechts zeer recent verloren zijn. In dit licht is het dan ook bevreemdend dat u voor de DVZ duidelijk verklaarde weliswaar een Pakistaanse identiteitskaart te hebben, maar die zou nog thuis in Pakistan liggen (gehoorverslag CGVS p. 3, DVZ- verklaring punt 21). Na confrontatie beweerde u dat dit nooit gevraagd werd, maar dit komt duidelijk niet overeen met de werkelijkheid. Het is dan ook onduidelijk waarom u uw originele identiteitskaart achterwege hield. Overigens stond niets u in de weg om deze documenten later aan uw dossier toe te voegen, maar dit liet u achterwege. Uw bewering dat u deze originele documenten verloren bent juist voor uw gehoor voor het CGVS is dan ook op zijn minst bevreemdend te noemen. Bovenstaande tegenstrijdigheden handelen over kernelementen van uw relaas, zodat er geen geloof meer aan uw asielrelaas kan worden gehecht.

Tenslotte erkent het CGVS dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een bij periodes open strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw dossier blijkt dat het hier over een zeer lokaal conflict gaat dat zich voornamelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Daar uw ingeroepen vrees voor de Taliban ongeloofwaardig is en u geen vrees voor uw autoriteiten inroept,

wijst niets er op dat u het slachtoffer van deze strijd zou worden temeer daar u niet afkomstig bent uit de getroffen regio. U zou bij terugkeer naar Pakistan dan ook terug naar uw dorp in de Punjab kunnen gaan. In het verleden verbleef u reeds verschillende jaren in het buitenland (met name in Koeweit) en na terugkeer beweerde u een leven opgebouwd te hebben in Karachi. Niets staat uw terugkeer naar Pakistan dan ook in de weg, wat meer is, u verklaarde zelf dat u terug zou keren (gehoorverslag CGVS p. 7). U komt dan ook niet in aanmerking voor de bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch voor subsidiaire bescherming.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen. Het gaat hier over zeer oude documenten, waardoor u niet langer aannemelijk kunt maken dat het hier om u gaat. Het voorleggen van een Annex 12 bewijst niet het effectieve verlies van een Pakistaanse identiteitskaart.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de motiveringsplicht voortvloeiend uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 195, 196, 197, 198, 199 en 203 van de proceduregids van de UNHCR, van de artikelen 17 en 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal. Ook wordt de commissaris-generaal een manifeste appreciatiefout verweten.

Verzoeker herhaalt dat hij werkzaam was voor het Pakistaanse leger gedurende veertien jaar. Hij werd in deze hoedanigheid aangesproken door de Taliban specifiek omwille van zijn ervaring in het opleiden van vechters. Dit maakt van verzoeker een risicoprofiel. Bovendien is de context in het noordwesten van Pakistan overigens bekend.

Verzoeker verwijst naar enkele bepalingen in de proceduregids van de UNHCR om toe te lichten dat onjuiste verklaringen op zich géén voldoende reden zijn om de status te weigeren, en dat de persoon die het gehoor afneemt de verantwoordelijkheid heeft om deze verklaringen in het licht van de omstandigheden van elk dossier te interpreteren. In voorliggend geval begaat de commissaris-generaal volgens verzoeker een manifeste appreciatiefout door telkens de meest nadelige interpretatie voor verzoeker te weerhouden.

Verzoeker geeft toe dat hij moeite heeft met data en dat hij zich deze niet goed kan herinneren. Hij kon wel zonder enige tegenstrijdigheid de chronologie van de vervolgingen weergeven. De verklaringen tussen Dienst Vreemdelingenzaken en het gehoorverslag op het Commissariaat-generaal zijn niet onverenigbaar. Verzoeker keerde terug naar zijn dorp waar hij telefonisch bedreigd werd. Hij besloot om zich in andere dorpen te verschuilen totdat zijn vader hem verwittigde dat de Taliban langskwamen. Verzoeker besluit dat verweerder hem niet met de tegenstrijdigheden heeft geconfronteerd in schending van artikel 17, §2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003. Verzoeker vertelde bij Dienst Vreemdelingenzaken wel over het bezoek van de Taliban bij hem thuis maar hij was er al niet meer. Dit verklaart ook waarom hij de Taliban kon ontvluchten. Hij werd een eerste keer gevraagd om jongeren te trainen en vroeg een week bedenktijd, een week later aanvaardde hij het voorstel en vroeg een à twee dagen uitstel om zich voor te bereiden, hierna is hij de Taliban nooit meer tegengekomen. Wat de identiteitsdocumenten betreft volhardt verzoeker dat deze hem bij de Dienst Vreemdelingenzaken nooit werden gevraagd. Ondertussen is hij die kwijtgespeeld en heeft hij hiervan het bewijs van de politie. Verzoeker vernam na zijn vlucht dat de Taliban nog tweemaal naar zijn huis kwamen. Hij kan hier nog aan toevoegen dat de Taliban hem een dreigbrief stuurde naar zijn huis.

2.2. De asielaanvraag van verzoeker werd afgewezen op grond van de vaststelling dat de verklaringen die hij aflegde bij de Dienst Vreemdelingenzaken substantieel verschilden met de verklaringen die hij voor het Commissariaat-generaal aflegde. De tegenstrijdigheden hebben betrekking op (i) verzoekers vertrekdatum uit Pakistan, (ii) de datum waarop verzoeker een eerste ontmoeting had met de Taliban,

(iii) het feit of de bedreigingen van de Taliban telefonisch dan wel thuis plaatsvonden en (iv) verzoeker zijn identiteitskaart thuis in Pakistan heeft achtergelaten dan wel in België is kwijtgespeeld.

2.3. De Raad stelt vast dat verzoeker er niet in slaagt een aannemelijke verklaring te geven voor deze tegenstrijdigheden. Nog daargelaten de verschillende vertrekkende data uit Pakistan die verzoeker wijt aan stress en hartproblemen kan worden vastgesteld dat verzoeker geen aannemelijke verklaring geeft voor de overige tegenstrijdigheden die betrekking hebben op de kern van zijn relaas en meer bepaald zijn problemen met de Taliban. Zo blijkt verzoeker niet meer te kunnen preciseren wanneer hij een eerste ontmoeting met de Taliban had en legt hij dienaangaande bijzonder warrige verklaringen af. Verzoeker legt evenmin eenduidige verklaringen af over de locaties waar hij verbleef voor zijn vertrek uit Pakistan. Zo verklaarde verzoeker bij het Commissariaat-generaal dat hij, nadat hij zijn gezin had weggestuurd, naar Quetta en Taftan ging om vervolgens meteen het land te verlaten daar waar hij op de vragenlijst dan weer beweerde dat hij na het wegsturen van zijn gezin nog op verschillende andere plaatsen verbleef en het land pas na een telefoontje van zijn vader verliet. Met betrekking tot de bedreigingen van de Taliban beweerde verzoeker bij het Commissariaat-generaal dat de Taliban, die wel verzoekers adres maar niet zijn telefoonnummer hadden, hem thuis kwamen opzoeken terwijl verzoeker op de vragenlijst enkel telefonische bedreigingen aanhaalt en met geen woord rept over het bezoek van de Taliban bij hem thuis.

Verzoeker beperkt zijn verweer tot het louter bevestigen van één versie van de tegenstrijdige verklaringen hetgeen onvoldoende is de tegenstrijdigheden te herstellen. Van een asielzoeker mag immers worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De tegenstrijdigheden vastgesteld door de bestreden beslissing en niet op afdoende wijze weerlegd of verklaard door verzoeker vinden allen hun grondslag in de stukken van het administratief dossier. Zij hebben betrekking op wezenlijke elementen van het relaas waardoor de geloofwaardigheid ervan ernstig wordt ondermijnd. Waar verzoeker stelt dat hij in strijd met de procedureregeling van het Commissariaat-generaal niet werd gewezen op de inconsistenties waarvan sprake, kan worden vastgesteld dat deze bewering feitelijke grondslag mist. Uit de stukken van administratief dossier kan immers genoegzaam afgeleid worden dat dit wel degelijk het geval is geweest (gehoorverslag, 26 januari 2012, 3, 4, 5, 7..).

Met betrekking tot de identiteitsdocumenten kan worden vastgesteld dat aan verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken, in tegenstelling tot wat hij in zijn verzoekschrift beweert, wel degelijk werd gevraagd of hij deze kon voorleggen. Verzoeker verklaarde er uitdrukkelijk dat hij zowel zijn paspoort als zijn identiteitskaart thuis in Pakistan had achtergelaten (verklaring 13 september 2009, vraag 21).

Wat betreft de verwijzing naar de proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties merkt de Raad op dat deze geen juridisch bindend karakter heeft doch enkel als aanbeveling dient en bijgevolg geen afdwingbare rechtsregels bevat (RvS 8 juli 2005, nr. 147.503).

Bovenstaande vaststellingen verhinderen nog verder geloof te hechten aan verzoekers verklaringen zijn land te hebben verlaten uit vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a en b. Verzoeker brengt geen elementen bij waaruit zou blijken dat de situatie in de Punjab, vanwaar hij afkomstig is, van dien aard is dat er sprake kan zijn van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.4. Verzoeker legt ter zitting een kopie neer van een dreigbrief alsook kopieën van oude identiteitsdocumenten waarvan het origineel ter zitting wordt getoond. De door verzoeker bijgebrachte dreigbrief betreft slechts een kopie waaraan geen bewijswaarde wordt gehecht omdat kopieën door knip- en plakwerk gemakkelijk te fabriceren zijn (RvS, 24 maart 2005, nr. 142.624) De oude identiteitskaart en militaire kaart doen geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over zijn recente identiteitskaart.

2.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 juncto artikel 48/3

van de vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig april tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER